

Benedek Szabolcs

Kicsit erkölcstelen

A harmadik év végén Gábor azt mondta Évának:
– Ideje döntened.

Konkrétan, naprakészen egyikük se tartotta számon, hogy ez a harmadik év vége. Nem ez lebegett a szemük előtt. Nyilván, ha valaki megkérdezi, tudták volna a választ. Csakhogy nem kérdezte senki, mint ahogy ők se mondták meg se maguknak, se egymásnak, hogy hol is tartanak. Mindketten eljutottak abba az életkorba, amikor az emberek már nem szeretik számon tartani az idő múlását. Éppen elég az, hogy érzik. Ők is érezték. Nem számoltak, de érezték.

Gábor voltaképpen nem először mondta ezt. A különbség, hogy a mondat addig másként szólt. Olykor hosszabban, olykor körülményesebben, olykor édesebben, olykor célozgatva. A lényeg persze ugyanez, csak éppen becsomagolva. S Évának a csomagolás mindig sokat számított.

Most viszont szimplán és ijesztően így hangzott:
– Ideje döntened.

Dönteni, az soha nem volt erőssége Évának. Kezdvé az olyan egyszerűnek tűnő kérdésektől, mint hogy melyik iskolába menjen a gyerek, vagy mi legyen a vacsora. Annak idején az esküvőt is hónapokon át halogatta, mire Pali elunta, és közölte, hogy itt és ekkor találkoznak az anyakönyvvezetőnél. A többi dolog is hasonlóképpen oldódott meg: Pali beíratta a gyereket egy szerinte megfelelő iskolába, vacsorára pedig rendre olyasmiket hozott, amikből mindig csak egy bizonyos ételt lehetett készíteni.

Gábor egyszer, talán az első év vége felé, vagy már a másodikban, fölvetette a kérdést:

– Te még mindig főzöl a férjednek?
– Természetesen – vágta rá Éva.

Aztán hozzátette, hogy nem csak neki, hanem a gyerekek is.

– Na jó – mondta Gábor –, de ő Pesten van, egyetemen.

Hétvégén viszont odahaza. Gyakran már csütörtökön érkezett. Éva olyankor különösen kitétt magáért. Elvégre ki tudja, mivel veri el az éhségét szegény gyerek egész héten, legalább hétvégén egyen rendszeren.

– Hétvége, az más. Hét közben viszont minek főzöl két helyen, ha úgyis nálam vacsorázol?

Gábor persze tisztában volt azzal, hogy ez része Éva kettős életének. Ahogyan évtizedeken keresztül, ez alatt a három év alatt is megfőzte otthon a főzeléket vagy a pörköltet, majd ott hagyta lefedett lábasban a tűzhelyen – amikor Pali hazaért, talán még melegítenie se kellett. Aztán Éva kibuszozott Gáborhoz, és vacsorát főzött ott is. Időnként az a helyzet állt elő, hogy Gábor véletlenül csupa olyasmit vásárolt, amit Pali, és Éva néhány órán belül kétszer is elkészítette ugyanazt az ételt. Olyankor vöröslő arccal ült asztalhoz, és egész este nem tűnt el róla a pír. Akkor sem, amikor hajszálpontosan tíz órakor hazaindult.

Gábor eleinte azt is megkérdezte, miért nem marad ott egész éjszakára. Elvégre – legalábbis Éva állítása szerint – a férjével megszakadt minden lényegi kapcsolat. Mindössze egy fedél alatt élnek, semmi több. Éva rendre kitért a válasz elől. Azt se engedte mindig, hogy Gábor hazavigye. Inkább taxit hívott, máskor megvárta az utolsó, vagy talán utolsó előtti buszt. Ha mégis Gábor vitte haza, egy sarokkal korábban kiszállt az autóból.

Gábor egy idő után nem firtatta, mi szükség van erre. Nem akart folyton megválaszolatlan kérdésekkel szembesülni. A harmadik év végére már nem is kérdezett semmit. Egyszerűen kimondta, vagyis lerövidítette a korábban selyempapírba csomagolt mondatot:

– Ideje döntened.

Ez néhány hónappal azután történt, hogy találkozott Éva fiával. Egy cukrászdában, szemben a városházával. Ragyogóan kéklott az ég, a nyár végi, késő délutáni napsütés mediterrán élénkségűre színezte a környező házak nemrég újravakolt falait. Sokan voltak a téren – talán tudták, hogy ez az utolsó meleg napok egyike, valahol, egyelőre a horizont alján, már lopakodott az ősz. Fialokk ugráltak visongva a főtér díszköveit öntöző szökőkutak körül, galambokat etető idősök nézték őket a padokról elnéző szeretettel. Minden úgy festett, akár egy színes, szélesvásznú, vasárnap délutáni olasz játékfilmben.

Gábor már sokkal korábban sort kerített volna erre a találkozásra, ám először Éva nem érezte időszerűnek, később pedig a fiú, Krisztián nem ért rá: hol dolgozott (nyári munkát vállalt a városi strandon és a kempingben), hol haverokkal lógott az ország különböző fertályain. Most is inkább a kivágott ruhájú, miniszoknyás lányokat fixírozta, és csak akkor szólalt meg, ha kérdezték, azonban olyankor is rövid, kitérő feleleteket adott. Éva ismerkedésnek

szánta az összejövételt, jobban mondva azt akarta kideríteni, hogy úgymond „adott esetben” mit szólna Gáborhoz Krisztián. Gábor úgy gondolta, ennek nincs különösebb jelentősége, mivel Krisztián nagyfiú, mi több, felnőtt, ráadásul idejének jelentős részét nem ebben a városban tölti, de mivel tudta, hogy az „adott eset” létrejötté javarészt ettől függ, belement, sőt szorgalmazta a találkozót. Amit végül sikerült nyélbe ütni, ám egyikükben sem hagyott kellemes emléket. Gábor flegmának és nagyképűnek találta Krisztiánt, Krisztián – Éva elmondása szerint – tudálékosnak és nagyképűnek találta Gábort. Még akkor se volt hajlandó Gáborral szóba állni, amikor az anyja pisilni ment. Később azt mesélte az anyjának (amit Éva továbbadott Gábornak), hogy az különösen idegesítette, hogy Gábor a pisiszünet alatt arról kezdett el beszélni, hogy melyik csaj néz ki a legjobban a szökőkutak körül lebzselők közül. Krisztián kijelentette, hogy mindig bosszantotta, ha egy öregedő pasas fiatal lányokat stíról, ráadásul megjegyzéseket tesz rájuk; a fő kérdés ellenben az, hogy most akkor az anyjának udvarol, vagy mi van?

Az első találkozót viharos sebességgel követte a második: véletlenül következett be, alig huszonnégy órával később, másnap délután. Az ég akkorra beborult, ősz jósuló szél fújdogált, és noha változatlanul csobogott a szökőkutakban a víz és kurrogtak a galambok, jóval kevesebb ember volt a téren. Ezen kevesek közé tartozott Krisztián. Gábor egyből észrevette, amint kilépett a szerkesztőségnek is otthont adó, a cukrászdától két háznyira lévő százestendős épület kapuján, és elindult a városháza felé, egy készülő cikk ügyében. A fiú az egyik téglavörösré mázolt padon ült, füléből fülhallgató zsinórja lógott ki, térdén színes magazin hevert, és szemléltomást bosszúsan vette tudomásul Gábor megjelenését.

– Szevasz – Gábor kezét nyújtott. Krisztián lagymatagon megfogta, majd mintha vissza akart volna térni az újsághoz, de Gábor nem hagyta magát. – Megengeded? – s mielőtt a fiú bármit választott volna, leült melléje, úgy, hogy bal karját megvetette a pad háttámláján, törzsével pedig Krisztián felé fordult, akinek viszont kicsit arrébb kellett húzódnia.

Gábor nem kertelt. Erre nem is lett volna ideje, mivel a városházán várták.

– Ide figyelj! Segíthetnél anyádnak.

– Miben? – Krisztián nem nézett rá, és a hallgatót sem húzta ki a füléből.

– Hát, hogy dűlőre jussunk ebben az egészben. Vagyis igazából neki kéne dűlőre jutnia. Azt mondja, miattad halogatja a válást. Mert hogy nem tudja, te mit szólnál hozzá. Szerintem viszont te már felnőtt vagy. Hamarosan végzel az egyetemen, munkába állsz. Éled a saját életedet. Ezt igazán megértethetnéd anyáddal is.

Krisztián változatlanul a térdén heverő magazint nézte, ám mivel tekintete egyetlen pontra meredt, Gábor tudta, hogy nem olvas.

– Nézd – folytatta Gábor néhány másodperc hallgatás után –, én azt is el tudom fogadni, ha nem akartok anyáddal egymástól elszakadni. A bíróság a válasz után nekem ítélte a nyaralónkat, úgyhogy nemrég kiköltöztem oda. Nincs messze innét, autóval tizenöt perc, vagy annyi se, ott, ahol a város egybeér a szomszéd faluval, tudod, a holtág mellett. Nem nagy épület, de nem is kicsi. Megteszi. Két szobája van, az egyikbe akár már most beköltözhetsz, a másikban mi laknánk anyáddal. Persze hosszú távra nem megoldás, mert... mert mégis csak egy nyaraló. Afféle víkendház. Tudod, annak idején sok ilyen épült. Kijöhetnél valamikor. Megnéznéd, beszélgetnénk, pecáznánk, meginnánk egy sört, ismerkednénk. Jó kis hely, szeretek ott lenni, de amint hidegebbre fordul az idő, anyáddal közösen bérlünk egy belvárosi lakást. Ám mindehhez el kellene költöznie otthonról. Segíthetnél ebben neki. Gondolj arra, hogy mennyi mindent tett már érted, s tesz most is! Rád áldozza a hétvégéit: kimossa a ruháidat, főz, ellát mindennel... Ideje viszonznod.

Gábor elhallgatott. Várta, hogy Krisztián mond valamit, ám amaz csak nézett maga elé. Gábor az órájára pillantott, egy mély sóhaj kíséretében fölállt, majd anélkül, hogy elköszöntek volna egymástól, elindult a városháza felé.

Néhány nappal később Éva részletesen beszámolt arról, hogy Krisztián panaszkodott rá. Merthogy ki ez a Gábor, mit akar, és milyen joggal szól bele az életükbe. S egyáltalán, honnét veszi a bátorságot arra, hogy megszabja, hogy mit csináljon, vagy mit csináljanak?

– Remélem, megmondtad neki! Mármost hogy azon a joggal, hogy momentán érzelmileg én közelebb állok hozzád, mint a férjed. S hogy közös jövőben gondolkodunk.

– Na, ez meg a másik! – Éva szemei egyszerűen szikrákat vetettek. – Hogy mi közösen akarunk lakást bérelni. Már ne haragudj, de ezt honnan veszed?

– Hogyhogy honnan veszem? Hiszen nyilvánvaló! Arról beszéltünk, hogy együtt akarunk élni. Ez viszont ugyebár a férjeddal közös lakásodban nem lehetséges. S hosszú távon az én átmeneti víkendházamban sem. Logikusan következik, drágám, hogy lakást fogunk bérelni.

– Komolyan arról beszéltünk, hogy együtt fogunk élni? Már megbocsáss, de mikor beszéltünk mi erről?

– Most is... Meg az elmúlt... mennyi is?... lassan három évben szinte mindig. Csak te nem akarsz róla tudomást venni. Mert képtelen vagy dönteni és egyértelmű helyzeteket teremteni.

Ezen az estén összevesztek. Éva jó háziasszony módjára még megvárta, míg a föltett vacsora elkészül, de nem evett együtt Gáborral. Amaz hiába marasztalta, lángvörös arccal és a sértettség minden látható jelével elrohant.

Vesztek össze máskor is, azonban sokáig mind után látszott a kiút: egy csokor virággal, egy közös színházvagy tárlatlátogatással el lehetett feledni és feledtetni a sérelmezett szavakat. Éva amúgy is végigidegeskedte a három közös évet. Leginkább azért, mert ez az egész – jelentette ki nem egyszer – erkölcstelen. Amire Gábor mindig azt mondta, kezdetben vigasz, később tromf gyanánt, hogy ugyan miféle erkölcstelenség van abban, hogy két ember megpróbálja kiigazítani a félresiklott életét, mindennek megkoronázásaként pedig szeretik egymást. Hiszen a szerelem az élet sava-borsa! Egyike azon dolgoknak, amikért élni érdemes. Ha pedig az erkölcsöt az élet zsinórmértékének tekintjük, a szerelem eleve nem lehet erkölcstelen.

– Nem igaz, Évikém? – tette fel a költői kérdést Gábor, s ilyenkor ugyanazzal a hanghordozással szónokolt, amivel a város főiskolájának média és kommunikáció szakosait is szokta okítani. – Nem teszünk egyebet, mint hogy jót akarunk egymásnak és a másoknak is. Ez pedig az ember legszentebb kötelességei közé tartozik.

Éva ilyenkor átmenetileg mindig lezárta, vagy legalábbis felfüggesztette magában a kérdést. Ezek szerint talán mégse tesz teljesen erkölcstelen dolgot azzal, hogy éveken keresztül csalja a férjét. Gábor ezt nagyon szépen, biztatóan el tudta magyarázni: mindnyájan a boldogságot keressük, és ha egy adott helyzetben nem találjuk, keresünk helyette egy másik helyzetet. Amennyiben pedig megtaláljuk, kutyakötelességünk azt megerősíteni és megőrizni.

– A rossz házasságokból tehát ki kell lépni – Gábor olyan hévvel beszélt, észre se vette, hogy egy karmozdulat következtében a hóna alatt halk reccsenéssel elhasadt a pulóvere. – Ahogyan én is megtettem. S ugyanígy neked is meg kellene tenned.

Gábor azt is mindannyiszor leszögezte, hogy nem Éva miatt vált el. Nem csak azért mondta ezt, hogy enyhítse, sőt még idejében elfojtsa az esetleges lelkiismeret-furdalást, hanem azért is, mert ez volt a legegyszerűbb és legkézenfekvőbb magyarázat. Akárki kérdezte, az volt a felelete, hogy ez egy hosszú és bonyolult történet, amit egyszer alkalmasint részletesen elbeszél. Ebbe a válaszba a kollégák és a barátok, ismerősök épp úgy belenyugodtak, ahogyan Éva is; Gábor pedig azt a következtetést vonhatta le, hogy végeredményben igazat beszél. Azon talán el lehetne gondolkodni, hogy elvált-e volna akkor, ha történetesen nem találkozik, és nem szeret bele egy másik nőbe. El lehetne gondolkodni, csak éppen nem érdemes. Így történt és kész. Amennyiben pedig mindenképpen okok és okozatok között akarunk kutakodni, előbb azt kéne megvizsgálni, hogy miért kezdett el ő annak idején kifelé tekintgetni a házasságából. Nyilván nem véletlenül. Legelőször tehát a szándék volt meg, Éva csak ezután következett.

Mikor is? Immáron három esztendeje.

– Ideje döntened.

A képernyőn egy több évtizeddel ezelőtt készült francia filmdráma duruzsolt. A víkendházban nem volt kábeltévé, azt lehetett nézni, amit a szobaantenna befogott, de Gábor szerette az efféle lassan csobogó, tanmesével fölérő régi filmeket, és most már szerette Éva is. Pali mellett nem nagyon nézhetett ilyeneket, a férje az akciófilmekért és az altesti humorban bővelkedő vígjátékokért rajongott, és ha csak azt látta, hogy fekete-fehér képek villódnak a máskor színes és harsány képernyőn, máris továbbkapcsolt.

– Leereszkedett a lila köd – jegyezte meg ilyenkor.

Gáborból kétségkívül az intellektusa imponált a leginkább Évának. A férfi olyan dolgokról beszélt neki, amihez hasonlókat utoljára talán a középiskolában hallott, ott viszont korántsem ilyen mélységben. Gábor hatására Éva kamaszos lendülettel újra falni kezdte a könyveket, ügyet sem vetve Pali gúnyolódással leplezett csodálkozására. Mindezek mellett, ha csak tehette, és a férje nem telepedett rá a tévére, leginkább akkor, amikor Pali már aludt, éjszakai beszélgetős műsorokat nézett politikáról, társadalomról, kultúráról. Úgy érezte, hogy iszonyú lemaradásban van Gáborhoz képest, amit mindenáron pótolni akart. Hogy azért-e, mert szükségét érezte ennek, avagy netán attól félt, hogy másként elveszíti a férfit, azt maga se tudta volna megmondani. Néha elmentek együtt színházba vagy kiállítás-megnyitókra is, igaz, nem túl gyakran, mivel Gábor elég ismert alakja volt a városnak (Éva is olvasta rendszeresen a cikkeit, mielőtt találkoztak volna), ami azt is jelentette, hogy életének egy része a nyilvánosság, vagy legalábbis annak egy bizonyos köre előtt zajlott, és Éva egyelőre nem kívánt ennek a szükségesnél jobban a részese lenni. (Azt viszont nem kerülhette el, hogy Gábor legalább pár közeli és megbízható barátjának bemutassa.)

– Ideje döntened.

A képernyőn a francia filmdráma fekete-fehér kockái peregtek, és Éva néhány pillanatig mintha nem tudta volna eldönteni, hogy onnét szólta-e neki, vagy Gábor beszélt. Hirtelenjében az se volt számára világos, hogy Gábor miért pont most szegezte neki ezt a kijelentést. Meglepetésként mindazonáltal nem érthette, hiszen búvópatakként folyton ott csörgedezett szerelmük pipaszár lábai alatt.

– Hagyjuk ezt most – mondta Éva fásult hangon, s mintegy jelezvén, hogy indulni szándékozik, kidugta mezíten lábát a paplan alól. Aztán gyorsan vissza is dugta, azzal, hogy: – Hideg van.

– Hideg – bólintott Gábor. – Neked könnyű, te most szépen hazamész a trópusi klímára fölfűtött panellakásokba, de én bizony didergek itt.

– Miért nem tekered följebb a fűtést? Nem igaz, hogy csak ennyire képes az a nyamvadt konvektor.

– Az az egy szem nyamvadt konvektor ennél többre nem nagyon képes, drágám. Ne felejtse el, hogy ez egy nyaraló! Víkendház. Arra tervezték, hogy az ember hétvégén bográcsoljon a kertjében, vagy amikor hajnali pecázásra vágyik, ne kelljen éjszaka utazgatnia. Ilyesmiket pedig leginkább akkor szoktak csinálni, amikor az időjárás engedi. A konvektort utólag szereltem be, akkor, amikor éppen hozzájutottam egy kis plusz pénzhez. Most nagyon jó szolgálatot tesz. Már amennyire tőle telik.

– Vegyél egy villanykályhát. Olajradiátort. Vagy hogy hívják. – Éva úgy döntött, hogy mégis csak kikászálódik az ágyból. Ehhez a legszívesebben takaróba csavarozott volna, ám mert Gábort is ugyanaz a takaró fedte, az amúgy egy személyre tervezett heverő szélére ülve, amilyen gyorsan csak tudta, elkezdte magára kapkodni a közeli karosszékre hajtogatott ruháit.

Gábor változatlanul a tévére szegezte tekintetét.

– Igen, olajradiátor a neve. Van is itt egy.

– Akkor miért nem kapcsolod be?

– Mert iszonyú sokat fogyaszt. Ha gondolod, megmutatom. Bedugom, és csak úgy berreg olyankor a villanyóra. Akkor használom, ha nagyon muszáj. Különben is: pulóverben, sőt kabátban is lehet itt lenni. Éjszakára pedig jól betakarózom. Jobban, ahogy az előbb tettük. Kettő, vagy akár három takaróval is. Úgy észre se venni, hogy letekerem a konvektort.

– De hát miért tekered le a konvektort éjszakára?

Gábor végre levette a szemét a képernyőről. Évára pillantott. A nő fölhúzta a blúzáit, utána a szoknyáját igyekezett ültében magára rángatni.

– Drágám, ha egész éjjel menne a konvektor, el tudod képzelni, mekkora gázszámlát kéne befizetnem? Ennek az épületnek papírvékonyágú falai vannak. Semmi hőszigetelés. Lényegében, mintha nyitott ablak mellett fűtenék. Nem lopom én a pénzt!

– Mindennek ára van – Éva úgy mondta ezt, hogy lehetetlen volt belőle egyfajta mögöttes tartalmat nem kihallani. Legföljebb azt lehetett volna találgatni, hogy micsodát.

– Szóval, itt télire nem maradhatok. Ingem-gatyám rámenne a fűtési számlákra. Muszáj beköltöznom a városba.

Éva fölállt, megigazította magán a szoknyát. Elkezdte beledugni lábfejét a rövid szárú csizmájába, aztán hirtelen megállt a mozdulattal, és Gábor felé fordult:

– Te ezért akarsz velem összeköltözni? Hogy ne fagyoskodj itt?

– Ugyan! Nem csak ezért! De lásd be, hogy az életben vannak praktikus szempontok is.

– Menj a fenébe.

Éva belelépett mind a két csizmájába, fölhúzta a cipzárat, és onnantól fogva egy szót se szólt Gáborhoz. Akkor is csupán a fejét rázta, amikor a férfi ki akart kászálódni az ágyból, mondván, hazaviszi. Amíg a taxi meg nem érkezett, ült a heverő melletti karosszékekben, és Gáborral együtt a véget érni nem akaró francia filmdrámát nézte.

Mindketten arra gondoltak, hogy máskor is volt már, hogy összevesztek valamin. Aztán kiderült, hogy ez most egészen más.

Egyikük se mondta, hogy vége van. Nem volt se utolsó ölelés, se búcsúcsók, se ajtócsapkodás. Nem hívták, nem keresték egymást. Ráadásul – döbbenek rá napokkal később, szinte egyszerre – meg se fordult a fejükben, hogy kellene.

Már benne voltak a téiben, amikor összefutottak megint. Nem sokkal karácsony előtt, a bevásárlóközpontban, ami zsúfolásig tele volt, az emberek egymás lábát taposták, és Éva egyszer csak beleütközött Gáborba. Először észre se vette, ki az, automatikusan bocsánatot kért, s már ment volna tovább, amikor megcsapta az orrát az ismerős kölniillat.

– Szevasz – Gábor hangjában furcsa vidámság csengett.

– Szia – Éva zavarba jött, kerülte a férfi tekintetét. Azt azonban nem tudta kikerülni, hogy Gábor adjon neki két csattanós pusztit.

– Hogy vagy?

– Köszönöm, megvagyok... Vennem kell még ezt-azt... Nem sikerült beszereznem mindent, amit Krisztián kért...

– Á, igen, a Krisztián... Hogy megy neki az egyetem?

– Jól. Most egy ideig itthon lesz...

– Persze, persze – vágott a szavába Gábor –, az ünnepek miatt.

– Nem csak azért. Közeleg a vizsgaidőszak. Mindig itthon tanul. Csupán a vizsganapokon megy föl Budapestre.

– Tényleg? Nagyon érdekes. Én annak idején a vizsgaidőszakban nem is voltam otthon. A kollégiumban tanultam, a többiekkel.

– Pedig így egyszerűbb. Nem kell például azzal vesződni, hogy mit egyen. Ki se kell mennie a szobájából. Teljes egészében a tanulásra koncentrálhat.

– Te meg közben főzöl rá, ugye?

Gábor kurtán föl kacagott. Éva nem válaszolt.

– Nincs kedved meginni egy kávét? – kérdezte Gábor.

– Nem... ne haragudj, de nem lehet. Sietnem kell. Még pár dolgot be kell vásárolnom.

– Ha akarod, szívesen elkísérlék. – Látva Éva kínlódását, Gábor gyorsan módosított: – De összefuthatunk máskor is. Akár meg is látogathatsz. Szívesen látlak. Kicsit elbeszélgetnénk. Vagy megnézhetsz nálam egy olyan filmet, amit a férjed nem enged.

– Ugyanott laksz? – csúszott ki Éva száján.

– Ugyanott. Képzeld, már nincs olyan hideg! Magasabban lángon megy a konvektor, és olykor be szoktam kapcsolni az olajradiátort is. Így már egész elviselhető.

– S mi van a villanyórával? Most is berreg?

– Berreg. De nem érdekel. A szomszédom szerzett egy kis küttyüt, amivel meg lehet bütykölni. Csak annyi, hogy időről időre visszatekerem a villanyórát, és máris meg van oldva a dolog. Arrafelé állítólag mindenki ezt csinálja. A gázórával is meg lehet ugyanezt csinálni. Kicsit erkölcsstelen, de ennyi talán még belefér.

– Értem – Éva olyan erővel markolta a kezében lévő szatyrot, hogy az ujjába vágta annak fülei.

– Hívj fel valamikor! Vagy nem is kell hívnod. Egyszerűen gyere el. Esténként otthon vagyok. Tudod, a szokott időben. Karácsonykor is. Egyedül.

Gábor odahajolt, és ismét két puszit, vagy inkább csókot nyomott Éva arcára. A második egészen közelre sikerült a szájához.

– Szervusz, drágám.

A férfi nem nézve hátra elindult a mozgólépcső felé. Éva hamar szem elől veszítette a tömegben, pedig sokáig kereste a tekintetével, hátha megpillantja és fölismeri jellegzetes, a lábait kissé vonzózó lépteiről.

Gál Attila: Mennyei pályamunkások - Csehországi magyarok kiállítása

